

Kapitel 11

En ugle fløj over mit hoved, og svævede tudende ud i natten. Skovbunden var sort som natten omkring mig, træerne usynlige og jeg undgik dem kun med nød og næppe. Jeg var blind som en muldvarp i dette mørke. Jeg snublede og faldt over noget.

Intet på kroppen gjorde ondt, så jeg kunne rejse mig uden problemer. Troede jeg. Min ankel gav efter for min vægt. Den var tydeligt brækket, så jeg, da jeg løftede op i bukserne, men det gjorde slet ikke ondt, som jeg havde regnet med at det ville ved brækkede knogler. Dem jeg havde mødt, må have været nogle værre tøsedrenge.

Jeg gik haltende videre gennem skoven, der efterhånden begyndte at munde ud til stranden. Mine bare fødder trådte snart i sandet og så vandet, da jeg stillede mig derud. Månen og stjernerne strålede ned til mig fra himlen. Siden jeg kunne se månen og dens refleksion i det stille hav, måtte den lige være stået op. Jeg kunne umuligt have gået over til den vestlige side af Als! Jeg lod tanken falde og nød vandet der bølgede om mine ben og klukkede i mørket.

En anden lyd blandede sig med havet. Plasken. Som var nogen ude at svømme på denne tid af natten.

Jeg løftede hovedet, tidsnok til at se en mand bryde op gennem vandoverfladen og fare hen mod mig. Han stak i et kampråb og jeg i et skrig. Han havde løftede faretruende et sværd. Han kom nærmere og så...

Og så stak han det i mig!

For at være ærlig, følte jeg ikke noget og jeg døde heller ikke, selvom sværdet sad lige midt i mit hjerte, der stadig hamrede derudad, som kunne det fortsætte i en evighed.

Manden så rasende og forundret ud på samme tid.

Hans ene øje var rødt, det andet gult. Han havde en opløst, ligbleg hud, som en der havde været i havet i flere måneder og det havde han sikkert. Han var skaldet, havde en halvbidt næse og ingen læber, så man kunne altid se hans tænder. Han var hulkindet og tynd som en tændstik.

Cerberus.

”Cerberus?” hviskede jeg.

Cerberus’ ansigt blev til, hvad der nok skulle have været et ondt smil over, at jeg genkendte ham, til en forfærdelig, afskyelig grimasse.

”Hvorfor gør det ikke ondt?” spurgte jeg.

Han så undrende på mig.

”Altså, Nara. Nu er det på tide at du skal stå op,” kom det gennem Cerberus’ vansirede mund. Det var en lys stemme. Den passede ikke til ham og jeg havde regnet med en mørk, uhyggelig og rislen ned af ryggen stemme. Dette var komplet latterligt.

”Hvad...” hvad begyndte jeg, men han afbrød mig.

”Du kan da ikke ligge der og sove. Du skal træne.”

Hvis det ikke var fordi han så så fæl ud og jeg havde et sværd gennem mig, ville jeg nok have grinet. Den uhyggelige stemning var allerede forsvundet.

”Hvad fanden mener du?” spurgte jeg og i det samme rystede hele min krop. Var det de der rystelser, som altid gik igennem dem som døde? Nej, det var som om nogen rystede mig.

Nogen rystede mig og ville have mig til at vågne.

Jeg slog øjnene op.

Mit værelse var oplyst af morgensolen og fyldt til randen af Lokes lette snorken. Jeg gned øjnene og farede så op. Der sad nogen ved min seng!

Så genkendte jeg personen som Drake og lod mig falde ned i sengen igen.

”Hvad laver du her?” stønnede jeg og gned hele mit ansigt med hånden.

”Jeg fortalte dig jo vi skulle træne tidligt i dag.”

”Men jeg er træt. Hvad er klokken egentlig? Otte?”

Jeg rullede om på siden at rakte ud efter uret, for at få det tættere på mig. Mine øjne blev store da jeg så klokken.

”Det her er alt, alt for tidligt! Jeg lægger mig til at sove igen!”

”Du skal træne, Nara!” sagde Drake bestemt og rystede mig.

”Ja, men ikke klokken fem om morgenen!”

Min dyne blev revet af mig og den lune luft omhyllede mig, men jeg manglede min dyne. Loke hvæsedes da dens bløde underlag forsvandt og sprang fornærmet ud af vinduet. Jeg rullede om så jeg kunne se på ham og greb ud efter min dyne, som han holdt i hånden. Han kastede den væk, samtidig med at jeg kastede hele kroppen efter den. Jeg endte på gulvet og kom møjsomt op at sidde. Drake gik forbi mig og lagde dynen på sengen.

”Godt, nu er du oppe.”

”Men jeg vil sove. Jeg trænger til søvn.”

”Gør du?”

Okay, måske gjorde jeg ikke. Drake og jeg havde brugt hele dagen i går på at træne. Efter mit første forsøg, havde han tvunget mig til at prøve at løfte sværdet igen og igen. Hvis det ikke var fordi, jeg vidste han bare ville hjælpe mig og at det var

imod min natur, ville jeg nok have pandet ham én, men den ville han sikkert have undgået.

Vi havde fortsat til det var aftensmad tid, og der var mine arme ømme af overanstrengelse. Normalt lavede jeg aldrig styrketræning eller løftede tunge ting, men efter flere forsøg havde jeg endelig kunne løftet det. Og hvad ville han så have jeg skulle gøre? Svinge det fra side til side, som en anden idiot!

Hvis jeg havde troet at jeg efter aftensmaden, hvor det smertede bare hvis jeg løftede gafflen til munden og skulle være offer for min brors drillerier, bare kunne slappe af i min seng med en god bog, så tog jeg godt fejl. Næppe havde jeg åbnet bogen, før han kom igennem mit før lukkede vindue. Og så måtte jeg foregive at gå ned til stranden for at bade, men jeg virkelig skulle få mine arme vredet af led.

Igen satte Drake mig til at løfte sværdet og slå omkring mig med det. Heldigvis stoppede vi efter nogle timer og jeg gik hjem igen. Jeg nåede at skifte til nattøj, børste tænder og sige godnat, inden jeg smed mig i sengen, glemte alt om at læse og bare faldt i søvn af udmattede.

Otte timers søvn var bare ikke nok til at mine armen kunne lade være med at værke og være ømme. Jeg strakte dem, men det hjalp ikke.

”Kom så op med dig,” sagde Drake og hev mig op at stå. ”Gør som mig, så skal du nok få det bedre.”

Han begyndte på en masse gymnastik øvelser. Jeg gentog tøvende hvad han gjorde. Da vi var færdig og min puls dunkede derudaf (dårlig kondi) gik han hen til vinduet.

”Følg med mig.”

”Hvad skal vi?” spurgte jeg.

”Løbe.”

”Så skal jeg altså skifte tøj. Jeg vil ikke løbe mig en tur i nattøj. Folk der vil se mig, vil tro jeg er sindssyg. Men det vil da tage opmærksomheden fra hvor langsom jeg løber.”

”Hvorfor vil du skifte tøj?”

”Fordi jeg ikke er klam. Ikke alle løber i det tøj de bruger om dagen og sover i om natten,” forklarede jeg og fortrød så virkelig mine ord. Drake var faktisk i andet tøj. Næsten da. De samme bukser, men han havde en beigefarvet, vid skjorte på. Sådant en som hang løs ned om kroppen, havde en halsudskæring som kunne bindes med snor og sad stramt ind i håndleddene, så ærmerne posed. ”Undskyld.”

”For hvad?”

Han bemærkede åbenbart ikke at min sætning var pyntet på ham.

”Kig væk, jeg skal skifte tøj. Eller det var måske i orden at kigge på ugiftede kvinder, når de klædte om, dengang du levede?”

Drake rødmede som havde han faktisk gjort det. Så sprang han ud af vinduet og løb over gårdspladsen hen til egetræet. Loke hoppede op i vindueskarmen og rystede sig, med øjnene for min seng. Det var tydeligt den ville tilbage dertil.

Jeg fandt noget sportstøj i mit skab og tog det på i ly af skabslågerne. Jeg satte håret op i en hurtig hestehale, tog nogle løbesko på og kravlede selv ud af vinduet. Drake kom straks hen til mig.

”Lad os løbe.”

Knap havde han sagt det, før han spurtede hen mod skoven. Jeg fulgte efter ham så godt jeg kunne.

Skoven var en stor forhindringsbane. Selvom vi løb på stien, måtte jeg hele tiden holde øje med, hvor jeg satte foden. Jeg

sprang over huller og morgenfriske sorte og brune snegle, som krøb over stien og efterlod et slimet spor. Grene lå som glidende forhindringer og småsten kunne finde vej ned i mine sko.

Drake lod til at være på doping eller høj af sukker, for han fortsatte i samme tempo, hvor jeg allerede var forpustet, kunne mærke en metallisk, nærmest blodsmag i munden og træthed skyllede over mig som bølger. Til sidst løb jeg så langsomt, at Drake løb tilbage og opgjorde mig til at løbe hurtigere. Som om det var muligt. Han løb i hælene på mig, så tæt at jeg kunne sværge, jeg hørte ethvert åndedræt han tog! Prøvede jeg at sænke farten eller stoppe, var han efter mig og jeg måtte blive ved med at løbe.

Efter at have løbet gennem hele skoven, for det føltes som om vi havde gjort det, kom vi til stranden. Havet lå som et blåt tæppe forude og jeg håbede vi skulle vade ud i det og blive fri for al sveden, men Drake havde andre planer og drejede ned langs stranden.

Hvis skovstien var slem, så var stranden slemmere! Det tog flere kræfter at løbe i sandet og jeg følte, jeg ikke magtede at tage foden op igen, når den først havde gravet sig ned i sandet. Men vi fortsatte med at løbe. Enten var jeg lidt for langsom eller også manglede han lidt selskab, for han løb op på siden af mig. Han så ud til at være urørt af sved og træthed, og nød vinden mod sit ansigt og at det løb gennem hans halvlange hår.

”Stop,” sagde han endelig og jeg drattede udmattet om i sandet. Han løftede mig op igen (er det bare mig, eller gør han det ikke særlig tit? Det må helst ikke blive til en vane for ham!) og beordrede mig til at gå rundt. Min krop kunne ikke tåle at jeg løb alt hvad jeg kunne og så bare stoppede. Jeg måtte gå

rundt til jeg ikke længere var så forpustet. Jeg kunne svagt huske min idrætslærer havde sagt noget af det samme.

”Vand,” sagde jeg hæst og kiggede længselsfuldt ud mod havet.

”Det skal du endelig ikke drikke, det er ikke godt for dig. Her tag dette.”

Drake rakte mig en stor lommelærke, foret af skin. Jeg tog imod den og snusede tøvende til indholdet. Det lugtede ikke af noget, så jeg satte mundstykket til munden og drak Gud må vide hvor meget vand. Drake måtte tage den fra mig, så jeg ikke drak det hele. Der skulle også være til hjemturen sagde han og vi var kun en tredjedel færdig! Jeg ville ikke komme hjem i live.

Netop som mit åndedræt nærmede sig sit normale stadie, tvang Drake mig videre.

Mit hjerte pumpede hårdt inde i mig og jeg tvang vejret hivende, da vi langt om længe drejede og kom ind på en asfalteret vej. Aldrig havde jeg været så glad for at se en vej!

Vores sko dundrede mod asfalten, da jeg endelig hørte Drake dybe og forpustede vejtrækning. Jeg havde helt frygtet han var en gud, som ville ødelægge mine fødder, fordi jeg tilbragte mere tid med bøger, end med mennesker.

Forude skilte vejen sig i to: den asfalterede vej fortsatte mod nord og en grusvej mod syd. Selvom jeg vidste vi skulle mod syd, håbede jeg alligevel på vejen mod nord, men det endte med den forbandede, hullede vej.

Måske læste den mine tanker, for efter et par minutter på den, fik jeg ikke min fod over et hul. Den stødte hårdt mod kanten og jeg væltede så lang jeg var. Jeg kunne mærke jorden kradse huden af mine ben og den ene kind.

”Av, for...” begyndte jeg, da jeg satte mig op. Mit ben blødte fra hudafskrabninger på mit ene knæ. Min fod dunkede let og gjorde lidt ondt, hvilket da altid var noget i forhold til min drøm. Det måtte være mærkeligt ikke at føle smerte.

Drake kom løbende tilbage mod mig og knælede ved ynkelige mig, som end ikke kunne løbe uden at komme til skade. Han undersøgte mit knæ, mens jeg skamfuldt kiggede ned. Pludselig lå hans hånd på min kind. Jeg kiggede forbavset op, men han tvang mit hoved ud i en mærkelig stilling. Hans fingre gled over noget som gjorde ondt. Jeg havde nok en slem hudafskrabning der.

”Der er en masse jord i dem. De skal renses,” mumlede han til sig selv. ”Jeg må finde nogle hymdrisplanter.”

Jeg anede ikke hvad han snakkede om. Han spejdede rundt omkring os og ind mellem træernes tykke stammer, som forventede han at kunne finde noget derinde. Så sukkede han og gik over til et stort træ vi vejkanten.

”Hvor er den nærmeste hymdrisplante?” spurgte han træet. Det lignede han var blevet sindssyg, men så hørte jeg en fremmed stemme.

”Som om jeg ved det,” lød et fnys fra træet. Ud gennem de mange tætte grene, kom en kvinde til syne. Hun havde benene om en tyk gren og han med hovedet nedad, så hun så Drake ind i øjnene. Jeg gispede af skræk, men Drake fortrak ikke en mine, selvom kvinden tydeligt var fornærmet og tonefaldet ligeså. ”Jeg hænger fast til mit træ, unge herre, så hvordan skal jeg vide hvor den nærmeste plante er? Jeg er ikke en dryade at du ved det.”

”Men du har kontakt til denne skovs dryade,” sagde Drake hårdt og tilføjede noget, da kvinden så endnu mere fornærmet ud, ”hellige hamadryade.”

”Det hjælper ikke.”

”Jeg vil gerne hjælpe dig.”

En kvinde, nok også en hamadryade, iklædt en tynd, grøn og flagrende kjole stod med fødderne på nogle rødder ved et andet træ, på den anden side af vejen.

”Det var dog belejligt,” udbrød Drake glad, og gjorde mine til at gå derover, da den første hamadryade greb ham om skuldrene. Jeg gispede igen af skræk, mens Drake forholdt sig roligt og havde antydningen af et selvsikkert smil på læben.

”Gå ikke unge mand. Jeg vil gerne hjælpe dig,” sagde hun lokkende og spindende. Det var som om hun aldrig havde været sur. ”Hvad skal jeg gøre for dig?”

Det var mærkeligt at se en kvinde, vendt på hovedet (men ikke med kjolen nede om ansigtet) og prøve at tilfredsstille en mand, som hun før havde været fornærmet på.

”Det jeg vil have dig eller den hamadryade derovre,” han gjorde en hentydning til hamadryaden på den anden side af vejen, som gjorde sig til foran ham, ”er at tilkalde skovens dryade. Jeg skal have hjælp af hende.”

”Hvis hun ikke gider, så skal jeg nok!” sang kvinden fra den anden ende af vejen. Den første hvæsedde af hende, men så dukkede der pludselig en tredje kvinde op, som også tilbød sin hjælp.

Det begyndte at dæmpe for mig, hvad de var. Hamadryader, oftest sat under betegnelsen nymfe, var træånder, som boede fast i et enkelt træ. De var en del af træet, og når træet døde eller blev fældet, døde de også. Beskrivelserne i alle de bøger

jeg havde læst, hvor de også var med i, havde været forskellige, dog med det ens punkt at de var spøgefulde og smukke.

Selvom træerne var af samme race, var de tre hamadryaders hår- og hudfarver forskellige. Fra lys blond til nattesort og fra hvid til mørk hud gik det.

Flere dukkede op fra deres træer. Voksende op af rødderne, faldende ned fra træerne eller også blev de bare spyttet ud af træstammerne. Og jeg fik et chok hver gang de kom.

Jeg rejste mig op, træt af at blive ignoreret og henvendte mig til Drake.

”Det er altså bare en hudafskrabning. Lad os løbe videre og derhjemme kan jeg tage jod på og rense det,” sagde jeg.

”Nej, det kan vi ikke.”

Alle hamadryader istemte med ham og jeg følte mig afvist. Men åbenbart ikke helt, for en piftede efter mig, længst væk fra de andre.

”Hvad skændes de nu om?” spurgte hun, da jeg kom hen til hendes træ. Hun havde samme brune hudfarve som træet; håret var blankt og sort.

”Hvem der skal tilkalde dryaden,” sukkede jeg. ”Han vil have fat i en eller anden plante.”

”Så de skændes om hvem der skal tilkalde hende?”

”Ja, desværre.”

”Det er nu også typisk. Endelig kan vi bryde fri efter flere års venten, og så kaster de sig over den første mand de ser. Og det falder dem ikke ind at hente en faun.”

”Næ,” sagde jeg bare.

”Nu skal jeg nok sørge for at hun kommer,” lovede hamadryaden. Hun stillede sig på det yderste af træets længste

rod og rørte græsset forned. Hun mumlede noget der lød som bladenes raslen i mine ører.

Ud af det blå dukkede en kvinde op. Det var som om hun kom fra selve skoven.

Hun var smuk at se på, med askeblondt hår, en høj og slank krop. Der hang blade og blomster i hendes hår, og hendes kjole, der bestod af store grønne blade syet sammen af græsstrå, var pyntet med blomster og lignede ikke noget, jeg havde set før. Da jeg kiggede på hamadryaden for at sammenligne, opdagede jeg at hendes kjole ikke var af stof som først antaget, men af bladene fra det træ hun var bundet til.

”Du kaldte,” sagde dryaden med en smuk stemme, blød og lav som vinden. De andre hamadryader hørte den og skulede over mod os. Drake kiggede overrasket, smilede og gik over til os.

”Ja, for at hjælpe pigen der.”

”Og hvilken slags hjælp behøver du?” spurgte dryaden og tog mig i øjesyn.

”Vi skal finde en hymdrisplante, hvis du vil hjælpe os,” sagde Drake.

”Og hvorfor skulle jeg hjælpe jer?”

”Jeg er kommet til skade?” mumlede jeg som grund og satte en hårtot, som var faldet ud af min hestehale, om bag øret. Dryaden stivnede ved synet af min hånd.

”Du er magiens herskerinde,” hviskede dryaden ærefrygtigt.

Hamadryaderne snakkede i mundene på hinanden og flere dukkede frem fra deres træer. Dryaden så irritabel ud.

”Tilbage med jer!” råbte hun og de adlød. De gled ind i stammerne, men jeg var overbevist om, at de nu sad i trækronerne og lyttede. ”Undskyld mig før. Jeg vidste ikke at

magiens herskerinde var i denne skov. Hvad er det I behøver hjælp til?”

”Til at finde den nærmeste hymdrisplante,” gentog Drake.

”Ja, det er rigtigt,” fastslog dryaden og lukkede øjnene, som søgte hun med sine tanker efter den nærmeste plante. Lidt efter åbnede hun dem igen. ”Der er én plante lidt inde i skoven. Følg efter mig, så skal jeg vise jer den.”

”Mange tak, ærede dryade.”

”Det gør ikke noget, unge mand. Hvis det er for at hjælpe herskerinden, gør jeg det endeligt. Mit navn er Althea.”

”Tak Althea,” sagde jeg, glad for endelig at få navnet på nogen.

Vi gik hurtigt gennem skoven. Jeg humpede ved siden af Drake. Min ankel gjorde ondt og skoven havde fælder over det hele. Da det begyndte at smerte hver gang jeg satte foden ned, måtte jeg hoppe på et ben og stødte mig til Drake. Althea måtte have gjort noget, for foran vores fødder forsvandt grene og sten, så jeg kunne gå på et tæppe af græs og små blomster.

Da vi endelig stoppede, hjælp Drake mig med at sidde nede ved et træ. Han og Althea snakkede lidt ved en plante, der kun kunne være en hymdrisplante. Den groede op af et træ og flere grønne stikler havde viklet sig om dens grene. For enderne af stiklerne, som alle vendte den mod jorden, hang der et par små, lilla frugter.

Drake plukkede et par og kom over til med dem. Han knuste dem mod en sten med en kniv, som hang i bæltet ved siden af lommelærken. En lilla væske flød ud på stenen. Han dyppede fingrene i den og smurte dem på min kind. Det sveg forfærdeligt, men efter et minut, følte min hud rolig og frisk. Såret var der endnu, da jeg mærkede efter, men der var allerede

kommet sårskorpe på. Imens jeg undersøgte mig selv, smurte han det på mit knæ og ankel. Begge dele føltes straks bedre, og jeg kunne sagtens gå nu. Drake sagde jeg bare havde slået den hårdt og ikke andet. Så nu kunne vi fortsætte med vores løbetur. Jeg sukkede.

Vi sagde farvel til Althea, som ærbødigt bukkede hovedet mod mig og så forsvandt i en hvirvel af nedfaldende blade.

Drake begyndte at løbe. Jeg skyndte mig at snuppe et par af frugterne fra hymdrisplanten og fulgte efter ham.

Vi var hjemme igen omkring klokken syv, men der var ikke særlig meget liv på Egelundgård, da jeg forpustet løb ind på gårdspladsen. Et par grise hylede og det var det. Selv ikke hundene havde hørt os komme. Jeg fik sagt midlertidigt farvel til Drake og kravlede ind af vinudet.

Loke sov på min seng, så jeg valgte ikke at smide mig ned på den. Da jeg ledte i min kommode efter en æske til frugterne, opdagede jeg glasbeholderen med planten fra havfruen. Hun havde sagt den ville hjælpe mig mod dårlighed og jeg følte mig udmattet nu. Gjaldt det mon så? Jeg trak et blad af den og spiste det. Straks følte jeg mig bedre.

Jeg lagde frugterne i en æske, samlede noget tøj og listede ud i badet. Da jeg var færdig larmede kaffemaskinen ude i køkkenet.

Min far sad ved morgenbordet og gumlede brød i sig, mens min mor læste dagens avis. Hun kiggede overrasket på mig.

”Hvorfor er du oppe så tidligt, Nana-Klara?”

”Jeg var træt og gik tidligt i seng. Jeg vågnede klokken 7 og valgte at tage mig et bad,” forklarede jeg.

”Det er godt, skat. Du skal ikke vende op og ned på dag og nat, bare fordi du har sommerferie. Hvem der dog bare havde det. Nana-Klara kan du ikke komme herover med kaffekanden?”

Jeg sænkede kaffe op i hendes fremrakte kaffekop og satte mig så for at spise morgenmad. Jeg var skrupsulten og kørte det i mig.

Klokken var langt op på formiddagen da Drake kom kravlende ind i mit værelse. Jeg havde allerede der sagt farvel til min mor som skulle på arbejde og far som smuttede ind til grisene og køerne.

”Hvad skal vi så nu?” spurgte jeg og lagde bogen, jeg havde læst, fra mig.

”Træne hele dagen.”

Jeg sukkede. Jeg havde frygtet det.

”Lad mig lige smøre en madkury til os begge og skrive en besked.”

Drake fulgte med mig ud i køkkenet og så sig forandret om. Jeg ville have sendt ham tilbage på mit værelse, hvis min bror ikke havde været verdens største sovetryne. Der var ingen fare for at han kom klokken 10 om morgenen, men min far kunne sagtens komme.

Jeg fandt nogle knækbrød frem og smurte dem med flydende ost eller lagde skiveskåret ost på dem, og pakkede dem ind. Jeg snuppede et flute fra skabet, sammen med en pakke kiks og en stor chokoladebar. Jeg måtte have energi. Til sidst udplukkede jeg et udvalg af frugt fra frugtskålen og lagde det i kurven sammen med en flaske vand.

Drake så forundret på håndvasken, hvor vandet kort forinden var strømmet ud.

”Lad være med at spørge, for jeg har ikke tid til at svare.”

Jeg fandt papir og blyant frem, og skrev en kort besked om, at jeg var gået en tur i skoven. Så var jeg klar og førte Drake ud af hoveddøren.

”Hvad skal vi så nu?” spurgte jeg, da vi gik rundt om huset og hen mod Nørreskoven.

”Jeg regnede med noget styrketræning,” begyndte han og jeg sukkede højtlydt. Det var utroligt så hurtigt jeg var blevet vant til Drake. Det var som om generthedens mur var smeltet mellem os, for jeg kunne roligt snakke til Drake, uden at mærke min tunge krølle sig sammen. Måske var det *sarung*'s skyld? Den var trods alt magiens kerne. ”Derefter tænker jeg på en flyvetur og frokost. Og så når solen ikke er så slem, øver vi os med sværdet. Hvis du gør fremskridt, og det gør du selvfølgelig under min lærdom, vil jeg lære dig forskellige angreb.”

”Hvorfor kan vi ikke gå langsomt til værks?” brokkede jeg mig.

”Fordi da kan det være for sent. Kom så!”

Han hev mig ind i skoven til flere smertende led og pinlige fejltrin.